

Твір - роздум

на тему:

«Служіння як відповідь на покликання»

Виконала:
учениця 6 класу
ЗОШ І -Іст.
с. Кабарівців
Гірник Оксана

Кожна людина, незалежно від особистих здібностей чи можливостей, покликана бути доброю. І це покликання до добра кожний із нас має можливість виконати через свої вчинки. Чи учень, чи вчитель, чи лікар має здійснити своє завдання на Землі, і кожен несе відповідальність за виконання цього завдання.

Пригадаємо собі дуже гарну притчу про таланти. У ній господарем, що роздав таланти, був Бог, слуги – це ми, люди, а таланти – це дари Божі, якими Бог обдаровує людей в міру їх сил і потреб. Ці дари не залежать чи багата людина, чи бідна, бо перед Богом ми всі рівні, бо ми – діти Божі і маємо в Бога однакову вартість. Але свої таланти необхідно розвивати і належним чином їх використовувати не лише заради своєї користі, а перш за все – заради добра ближнього.

Кожна людина має дар Божий. Одній вдається добре майструвати, другій – малювати, третій – співати чи грати на музичному інструменті. Одні пишуть, другі вправно роблять операції, треті чудово куховарять. А є люди, які вміють розрадити у важку хвилину. Комусь легко дається математика, а хтось досягає гарних результатів у спорті. Всі ці вміння людини називаються здібностями, або талантами.

При хрещенні кожен з нас отримав дари Святого Духа – мудрість, радість, любов, милосердя, страх Божий. А ще нам Господь дав особисті здібності і таланти. Їх треба побачити в собі і розвивати, не бути лінивими, як той раб із притчі, що «закопав» свій талант.

Ким би не хотіли стати і яку б мету перед собою не ставили, для її досягнення доводиться долати певні труднощі. Наприклад, ми б ніколи не навчилися писати, якби у першому класі не виводили різних гачків, кружечків; або – ніколи не розв'язали правильно задачі чи прикладів, якби не вивчили таблички множення, ділення. Якщо щось не виходить, треба не розчаровуватися, а просити у Бога допомоги і вірити у власні сили, бути

наполегливим у досягненні мети. Як каже народна мудрість : « Під лежачий камінь вода не тече». Отже , треба вчитися перемагати себе, робити над собою зусилля, коли не хочеться працювати.

Наполегливість – це одна з найважливіших рис характеру людини, що означає послідовність дій на досягнення життєвої мети. Внутрішнім регулятором наполегливості є сумління, почуття обов'язку перед Богом, ближнім, гідність і честь.

Без наполегливості у молитві і в добрих ділах настають лінощі. Лінивий стає безповідальним і щодо самого себе, і щодо справ ближніх.

Кожна людина, щоб належно втілити у життя свою мету, мусить виконати «потрійний» обов'язок : перед Богом , собою і людьми.

Ісус Христос навчав : « Від усякого, кому дано багато, багато від нього вимагатимуть.

Відповідаючи за свої вчинки, аналізуючи їх, шукаючи шляхи до виправлення помилок, ми складаємо звіт любові і смирення перед Господом. Уникаючи виконання своїх обов'язків, ми віддаляємося від Бога, прирікаємо себе на недовіру і зневагу з боку друзів і знайомих.

Кожна людина, рано чи пізно, але завжди буває покликана Богом до здійснення якогось завдання у житті. Найперше , кожний з нас покликаний до життя і тому не має права його зруйнувати. Крім цього покликання є ще багато інших (професійні, священні, монаші), але дуже важливо вміти їх почути, щоб вчасно на них відгукнутися . Пророк Самуїл якраз був такою людиною, яка , почувши заклик Божий, сприйняла його і відповіла : «Так, інколи людина не може зрозуміти того внутрішнього покликання, і через те їй важко прийняти рішення. Бог завжди кличе нас до служіння іншим людям, до задоволення потреб наших ближніх, і ніколи для задоволення свого власного «я»,.

Звернення до людини може виявитися різними способами, наприклад, через слово батьків, друзів, вчителів. Крім того, кожен раз, як людина бачить потребу іншої людини, чи біду ближнього і поспішає на допомогу, то кожен

раз правильно відповідає своєму людському покликанню. Головне, не бути байдужим до чужого життя чи в біді, чи в радості. Важливо вміти із сумуючим плакати, а з радіючим веселитися, бо «Розділена» радість-подвійна радість, розділене горе-півгоря.

Історія, яка здійснюється через покликання людини Богом, вимагає постійного виконання Божої волі. Тому в Старому і Новому Заповіті зустрічаємо постійний заклик до наведеного. Наприклад, Мойсей був покликаний Богом бути провідником європейського народу і вивести його з єгипетської неволі. Довгих 40 років довелося йти до Обіцяної землі! А скільки терпінь, страждань, нарікань випало на долю Мойсея, але він не зневірився, а виконав своє завдання, дане Богом, хоч сам так і не дійшов до Ханаану.

Біблія розказує про багатьох людей, котрих вибрав Бог, щоб були провідниками Божого слова. Наприклад, Авраам, Йосиф, Соломон, Ной та багато інших.

У старому Заповіті пророки бачили відречення від Бога, ідолопоклонництво, несправедливість, тому вони закликали народ змінитися на краще, покаятися.

Найславетнішим старозавітнім пророком був Ісайя. Господь покликав його до пророчого служіння особливим явленням. Ісайя бачив Господа, який сидів на високому престолі. Одним із Серафимів взяв кліщами розжарену вуглину з небесного жертовника й торкнувся нею до Ісайї і сказав: «Ось гріхи твої очищені». Після цього Господь велів йому пророкувати.

Юдеї зрікалися іншого Бога. Вони поклонялися язичницьким богам. Ісайя щоразу навертав їх до віри в праведного Бога, пророкуючи їм занепад країни. Ісайя передбачив, що юдейське царство буде зруйноване, юдеїв буде забрано в полон. Та згодом вони повернуться на Батьківщину. Також він розповідав, що народився від Діви Спасм

Итель, Він походить з Давидового роду, що Спаситель буде звичайною людиною, а водночас і Богом. Ісайю було страчено – розрізали навпіл дерев'яною пилкою.

Пророк Єремія також був покликаний Богом на служіння людям, але вони не слухали його пророцтв, не вірили в єдиного Бога. Люди ненавиділи його за правду. Єремія змушений був покинути батьківщину. Навіть в чужому краю до смерті він молився за свою країну народ. Єгиптяни вбили Єремію камінням. Так помер великий пророк, чиє життя було повне терпіння за віру, за служіння. Богові. Свої пророцтво Єремія записав у книзі «Книга пророка Єремія»

Божий поклик часто звернений не тільки до них, хто жив лише праведним життям. Яків, як ми знаємо, хитрощами здобув батькове благословення.

Йосія походив з родини віровідступників, апостол Павло колись переслідував переслідував перших християн, але всі вони покалися у всіх своїх провинах і вірно служити Божому поклонінню. Зразком служіння відданості Божій волі є життя Ісуса Христа і його смерті на хресті за гріхи світу.

У житті України так само були великі люди, що в різні часи були провідниками народу. У князівську добу це були славні постаті Аскольда, княгині Ольги, Володимира великого, Ярослави Мудрого. Ми маємо багато людей, які були післані нам Богом, аби ми не пропали.

Наприкінці, княгиня Ольга стала першою християнкою, Володимир Великий у 988 році хрестили всіх киян у Дніпрі, запровадив християнство, а всіх божків (ідолів) наказав понищити. А до того він також був язичником, не вірив єдиного Бога а в ідолів, проводив війни, вбив навіть рідного брата. Лише коли Володимир осліп, тоді о хрестився і став знову бачити. Він прозрів і фізично, і духовно, бо зрозумів власні гріхи покався в них. Його син Ярослав теж служив Богові людям його ще називав Мудрим, бо він бодував церкви, збирав у бібліотеки побожні книжки, навчав людей жити Божими Заповідями, менше проводив війн.

У роки козацтва щиро служи своїй рідній землі Богдан Хмельницький, який боронив Україну від турків, татар, москалів. Петро сагайдачний допомагав Хмельницькому, він побудував в Україні братську школу, де молодь навчали не лише науки, а й Слово Божому. Іван мазепа також жертвував багато грошей на будівництво церков, монастирів, на будинки для бідних, сиріт, безпритульних.

Великий поет України Тарас Шевченко став пророком українським, він передбачав, що Україна стане вільною незалежною державою, повернуться традиції та звичаї українські, закликав любити свою Україну і молитися до Бога за її кращу долю.

Молоді хлопці, які загинули, під Крутами також є прикладом служіння Україні та патріотизму. Вони знали, що загинуть, бо сили були не рівні, армія Муравйова була у 30 разів чисельнішою, а ті хлопці навіть не вміли користуватися зброєю. Майже всі вони загинули, та своїх серцях зберегли віру і надію на те, що життя вони віддають немарно, Україна буде самостійною

Також вірно служили Україні воїни УПА, які боролися спочатку з німецькими окупантами, а потім – з москалями. Вмирили вони із словами на устах : «Ще не вмерла Україна».

Таким чином, покликання – це дар Божий. Ніхто не покликаний служити самому собі. Кожне покликання є конкретним служінням, яке реалізується для народу і серед народу. Для кожного важливо не зневіритись, не скласти рук, але весь час, ціле життя творити добро, служити людям на тому місці, на якому ми є , які б труднощі б нас не очікували, бо кожна людина мусить виконати свій поклик на служіння Богові та оточуючим людям.

